

Arrest

nr. 118 019 van 30 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 20 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 december 2013.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. JP LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is, en er actueel voor burgers in Nepal geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij beperkt zich louter tot het uitgebreid uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het formuleren van algemene kritiek en beweringen, en het op algemene wijze ontkennen, vergoelijken en minimaliseren van enkele van de vaststellingen van de bestreden beslissing. Verzoekers huidige bewering tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk melding te hebben gemaakt van de dreigbrief die door de Maobadi aan hem persoonlijk werd overhandigd, een essentieel element in zijn relaas dat de kern ervan uitmaakt aangezien die brief de aanleiding was van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, vindt geen steun in het verslag van het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker maakte er, zo blijkt uit het verslag, wel melding van het feit dat "ongeveer een maand voor" zijn "vertrek" zijn "ouders" een brief "met een doodsb bedreiging op" zijn "naam van de Mao Badi" ontvingen (vragenlijst CGVS d.d. 14 augustus 2013, p. 4). Uit het verslag blijkt echter niet dat hij er gewag zou hebben gemaakt van het feit dat de Maobadi aan hem persoonlijk een dreigbrief overhandigden. Verzoeker ondertekende het verslag van zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, nadat het hem in het Nepalees werd voorgelezen, zonder enige opmerking of kritiek voor akkoord waarmee hij uitdrukkelijk bevestigde dat de verklaringen die erin zijn opgenomen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Verzoeker had nadat het verslag van zijn gehoor hem werd voorgelezen voldoende de kans om eventuele fouten in zijn verklaringen en/of de vertaling ervan aan te kaarten en eventuele wijzigingen of toevoegingen aan te brengen, doch liet dit geheel na te doen. Bij aanvang van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal maakte verzoeker, toen hem hier expliciet naar werd gevraagd, geen enkele opmerking of kritiek aangaande zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, doch gaf hij daarentegen uitdrukkelijk aan dat hij er alles goed had begrepen en (voldoende) de kans had gekregen om in het kort alle redenen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst weer te geven (gehoorverslag CGVS 9 oktober 2013, p. 3). Verzoeker maakte niet de minste melding van het feit dat (bepaalde van) zijn verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken niet of niet correct zouden zijn weergegeven in het verslag van dat gehoor. Zijn kritiek dienaangaande is dan ook niet ernstig. Waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift laat gelden dat hij door de houding van de commissaris-generaal geïntimideerd was en dit tot verwarrende antwoorden leidde, stelt de Raad vast dat hij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal hier op geen enkel moment (expliciet) melding van heeft gemaakt, ook en zelfs niet wanneer hem in fine van het gehoor uitdrukkelijk werd gevraagd wat hij van het gehoor vond en of hij nog vragen of iets toe te voegen had. Verzoeker gaf toen aan dat hij het verhoor moeilijk vond, doch dat hij alle vragen en de tolk goed had begrepen (Ibid., p. 16). Van een intimiderende houding of vragen van de commissaris-generaal maakte verzoeker (zelf) echter niet het minste gewag. Verzoeker concretiseert/preciseert overigens niet welke van zijn antwoorden hierdoor verwarrend zouden zijn. De in de bestreden beslissing opgenomen tegenstrijdigheden vinden, net als de vastgestelde vaagheden en onwetendheden, hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst. Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Artikel 48/4, 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Nepal, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt niet dat er in Nepal sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt evenmin elementen bij die wijzen op dergelijk risico.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat de verzoekende partij niet aantoont dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.

1.4.2. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 18 december 2013 opgenomen grond, verwijst de verzoekende partij naar haar verzoekschrift en betoogt zij dat, in tegenstelling tot wat wordt beweerd, zij wel degelijk werd geïntimideerd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De raadsman van de verzoekende partij heeft de houding van de interviewer bovendien aangekaart tijdens het gehoor, zoals blijkt uit p. 16 van het gehoorverslag.

1.4.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partij tijdens het gehoor “*in (zijn) handen (begint) te knijpen, met de benen op en neer te knikken en ogen te knippen*,” en de *protection officer* daarop stelt “*Ok meneer het was mijn bedoeling niet om u overstuur te maken, ik wilde u de kans geven om onduidelijkheid op te klaren. Neem eens diep adem. We ronden hier meteen af. (...) Ik zag dat u het moeilijk had, het was niet mijn bedoeling u onder stress te zetten. De bedoeling was om u de kans te geven om tegenstrijdige verklaringen op te helderen. De vragen die ik u stelde waren bedoeld om voldoende informatie te krijgen zodat het CGVS een onderzoek kan starten.*” Verzoekende partij bevestigde dat zij alle vragen heeft begrepen, de tolk goed heeft begrepen en dat het interview moeilijk was. Haar raadsman voegde daaraan toe: “*Cliënt heeft proberen uit te leggen dat hij royalist is. (...) Maar het is duidelijk dat de directe vragenstijl van het CGVS hem heeft geïntimideerd. Naar mijn inzien is hij dicht geklapt. Ook het CGVS heeft op een bepaald moment vastgesteld dat cliënt zich oncomfortabel voelt. (...)*” (gehoorverslag, p. 15-16).

Zo uit het gehoorverslag kan afgeleid worden dat verzoekende partij het niet altijd gemakkelijk had tijdens het gehoor, wijst de Raad er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag

in beginsel rust op de kandidaat-vluchteling zelf en dat het de taak is van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is voorts de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij toont op geen enkel concrete wijze aan dat het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om haar asielrelaas en de vervolgingsfeiten als ongeloofwaardig te beschouwen te wijten is aan de wijze waarop zij werd gehoord. Zij toont evenmin aan dat haar verklaringen verwarrend zijn en te wijten zijn aan intimidatie tijdens het gehoor. Immers, zij betwist niet dat zij meer dan acht jaar zou hebben gewacht om haar land te verlaten wat de ernst en de geloofwaardigheid van de aangehaalde problemen ernstig relativeert; zij betwist evenmin dat de geloofwaardigheid verder wordt ondermijnd door de vaststelling dat aan de door haar voorgehouden monarchistische overtuiging, welke de basis vormde voor haar problemen, bezwaarlijk geloof kan worden gehecht omdat zij geen enkel monarchistische politiek partij kent en de bekendste monarchistische politicus in Nepal aan de verkeerde partij linkt; er eveneens eigenaardigheden en tegenstrijdigheden vast te stellen zijn tussen haar opeenvolgende verklaringen; zij niet in staat is de volledige en officiële naam te geven van de YCL en de Maobadi, niettegenstaande zij al jaren problemen zou kennen met YCL en de Maobadi en haar verklaringen niet in overeenstemming te brengen zijn met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Al deze vaststellingen kunnen niet verklaard worden door de wijze waarop verzoekende partij werd gehoord.

De Raad stelt in de beschikking vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Tevens wordt vastgesteld dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen valabele argumenten bijbrengt die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven aangezien Zij beperkt zich louter tot het uitgebreid uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het formuleren van algemene kritiek en beweringen, en het op algemene wijze ontkennen, vergoelijken en minimaliseren van enkele van de vaststellingen van de bestreden beslissing. Verzoekende partij betwist dit niet en beperkt zich tot een verwijzing naar haar verzoekschrift.

“Verzoekers huidige bewering tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk melding te hebben gemaakt van de dreigbrief die door de Maobadi aan hem persoonlijk werd overhandigd, een essentieel element in zijn relaas dat de kern ervan uitmaakt aangezien die brief de aanleiding was van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, vindt geen steun in het verslag van het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker maakte er, zo blijkt uit het verslag, wel melding van het feit dat “ongeveer een maand voor” zijn “vertrek” zijn “ouders” een brief “met een doodsb bedreiging op” zijn “naam van de Mao Badi” ontvingen (vragenlijst CGVS d.d. 14 augustus 2013, p. 4). Uit het verslag blijkt echter niet dat hij er gewag zou hebben gemaakt van het feit dat de Maobadi aan hem persoonlijk een dreigbrief overhandigden. Verzoeker ondertekende het verslag van zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, nadat het hem in het Nepalees werd voorgelezen, zonder enige opmerking of kritiek voor akkoord waarmee hij uitdrukkelijk bevestigde dat de verklaringen die erin zijn opgenomen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Verzoeker had nadat het verslag van zijn gehoor hem werd voorgelezen voldoende de kans om eventuele fouten in zijn verklaringen en/of de vertaling ervan aan te kaarten en eventuele wijzigingen of toevoegingen aan te brengen, doch liet dit geheel na te doen. Bij aanvang van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal maakte verzoeker, toen hem hier expliciet naar werd gevraagd, geen enkele opmerking of kritiek aangaande zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, doch gaf hij daarentegen uitdrukkelijk aan dat hij er alles goed had begrepen en (voldoende) de kans had gekregen om in het kort alle redenen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst weer te geven (gehoorverslag CGVS 9 oktober 2013, p. 3). Verzoeker maakte niet de minste melding van het feit dat (bepaalde van) zijn verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken niet of niet correct zouden zijn weergegeven in het verslag van dat gehoor. Zijn kritiek dienaangaande is dan ook niet ernstig.” Verzoeker uit geen kritiek op dit onderdeel van de beschikking.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in

vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS